

מ"ת 58530/06/15 - מדינת ישראל נגד חאזם סיאג

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 58530-06-15 מדינת ישראל נ' סיאג (עציר)

בפני : כבוד השופט הבכיר אמנון כהן

המבקשת

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
ע"י ב"כ עו"ד לילך אברוך

נגד
המשיב

חאזם סיאג (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד תאבת

החלטה

1. לפני בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו בת"פ 58492-06-15.

2. נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, ועבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק.

3. על פי כתב האישום, ביום 20.5.15 בסמוך לשעה 17:00, פגש המתלון את המשיב במקום עבודתו של הנאשם, בפנצ'ריה בכפר א-ראם. השניים שוחחו אודות סכסוך שקיים בין המשפחות, על רקע קשיים בנישואיו של המתלון לאחרות של המשיב. לאחר מכן, הלך המתלון מהמקום. בשעה 19:20, התקשר המשיב למתלון ואמר לו, שהוא רוצה לפגוש אותו. המתלון אמר למשיב שהוא נמצא במאפיה הנמצאת בכפר א-ראם (להלן - המאפיה), וכי הוא ממתין לו. זמן קצר לאחר מכן, הגיע המשיב למאפיה ואמר למתלון לצאת עמו מחוץ לה. מספר מטרים מחוץ למאפיה, חיבק המשיב את המתלון עם ידו האחת, ושלף סכין שגודלה כ-30 ס"מ, מאזור מותנו. המשיב דקר את המתלון מספר דקירות באזור מפשעתו ורגלו השמאלית, והמתלון איבד דם רב. אנשים שראו את המתרחש הגיעו למקום והחלו למשוך את המשיב מגופו של המתלון, בעודו דוקר את המתלון בסכין. בשלב זה, אמר המשיב למתלון, כי עכשיו הוא רק דקר אותו בסכין, אך בהמשך הוא גם יהרוג אותו עם אקדח.

כתוצאה ממעשיו של המשיב, נגרמו למתלון 4 פצעי דקירה ברגלו, חתך באורך 2 ס"מ בירך שמאל ו-3 דקירות נוספות בירך שמאל עם המטומה ודמם אקטיבי עורקי. המתלון נזקק לניתוח, בו שוחזר העורק הפגוע ובוצעה השתלת עור. הוא אושפז בבית חולים במשך שבועיים ובהמשך, נזקק לטיפול פיזיותרפיה.

נטען, כי במעשיו האמורים, פצע המשיב אדם וגרם לו לחבלה חמורה, בכוונה להטיל באדם נכות או מום, וכן איים על אדם בפגיעה שלא כדין בגופו בכוונה להפחידו.

4. בד בבד עם כתב האישום, הגישה המבקשת בקשה למעצרו של המשיב עד לסיום משפטו. לטענתה, ישנן ראיות לכאורה להוכחת אשמתו במעשים המיוחסים לו בכתב האישום:

- א. **הודעתו של המתלון**, אשר זיהה את המשיב כמי שדקר אותו, על רקע סכסוך משפחתי שנבע מכך, שהמתלון נישא לאישה נוספת בעודו נשוי לאחותו של המשיב.
- ב. **שיחה שהתקיימה בין המשיב למתלון** ביום האירוע, בשעה 19:20, והוקלטה ע"י המתלון, בה שאל המשיב את המתלון היכן הוא נמצא ואמר למתלון כי הוא מגיע לשוחח עמו.
- ג. **הסכם "עטווה" (סולחה) שנחתם בין המשפחות, "לגבי הסכסוך שגרם לפציעתו של ט' [המתלון]"** (סומן כמוצג נז'), יחד עם דבריו של **אביו של המשיב** בהודעתו במשטרה, כי במסגרת ה"עטווה" שילמה המשפחה למשפחת המתלון 5,000 דנר. יצוין, כי לדבריו, **"לא אמרו ממש בדיוק מי דקר אותו, אמרו רק אחד ממשפחת פיאז המשפחה שלי"** (ר' בהודעתו מיום 16.6.15, ש' 36 וש' 41, במוצג 11).
- ד. **שלושה עדי ראיה שראו את אירוע הדקירה: העד נזאם נטשה**, אשר מסר, כי שמע את המתלון משוחח בטלפון **"ושמעתי שהוא קורא לו חאזם"** (שמו של המשיב) וכי אותו חאזם אמר למתלון שהוא מגיע למאפייה. לאחר סיום השיחה, שאל את המתלון מיהו חאזם, והמתלון השיב לו, שזהו אח של אשתו (בהודעתו מיום 25.5.15, ש' 22-20, במוצג 5); העד **מהדי עבד אלוהאב**, אשר מסר, כי המתלון אמר לו שמי שדקר אותו הוא גיסו, **"אבל לא אמר לי את שמו של הדוקר"** (בהודעתו מיום 25.5.15, ש' 27-26, במוצג 6); והעד **מאהר עבד אלוהאב**, אשר מסר, כי הדוקר הגיע למקום ב"משאית לבנה מסוג איסוזו של 12 טון" (בהודעתו מיום 25.5.15, ש' 14, במוצג 7), בשילוב עם דבריו של המשיב עצמו, כי הוא נוסע במשאית איסוזו (בהודעתו מיום 17.6.15, ש' 8, במוצג 14) ודבריו של חמאדה אבו סביח העובד עם המשיב בפנצ'ריה, כי המשיב נוהג במשאית איסוזו וביום האירוע הוא נסע בה בצאתו מהעבודה (בהודעתו מיום 22.6.15, ש' 19, במוצג 17). בנוסף, מסר מאהר, כי הוא שמע את הדוקר אומר למתלון **"אוחתי יא מניאק"** (בש' 20).

5. ב"כ המבקשת טענה, כי העבירות המיוחסות למשיב ונסיבות ביצוען, מקימות עילה למעצרו מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן - חוק המעצרים), שכן קיים יסוד סביר לחשש שהמשיב יסכן את בטחון הציבור. בהדגישה את הפגיעות הקשות שנגרמו למתלון, ואת העובדה שהוא נזקק לניתוח, טענה ב"כ המבקשת, כי חומרת המעשה הנטען ונסיבותיו מצביעים על כך, שלא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור המשיב בתנאים מגבילים. כן ציינה, כי איתורו של המשיב ארך כחודש. משכך, טענה ב"כ המבקשת, כי המדינה עומדת על מעצרו של המשיב מאחורי סורג ובריה והיא גם מתנגדת להגשת תסקיר מעצר בעניינו.

6. בדיון שהתקיים ביום 1.7.15, ציין ב"כ המשיב, כי המשיב אינו חולק על כך שהיה סכסוך בין משפחתו לבין המתלון וכי הייתה סולחה בין המשפחות, אך המשיב מכחיש, כי הוא זה שדקר את המתלון: **"היו הרבה אנשים**

שהייתה להם סיבה לדקור אותו (בע' 5 ש' 31 לפרוטוקול). בהמשך לכך, טען ב"כ המשיב, כי גם אם ישנן ראיות לכאורה, הרי שעוצמתן חלשה במידה שאינה מצדיקה את מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים. תחילה, הפנה לכך, שלא צוין במסמך הסולחה, מי דקר את המתלונן. בנוסף, בהתייחסו לשלושת עדי הראיה, ציין, כי השלושה לא זיהו את המשיב במסדרי הזיהוי שנערכו להם, וכך גם כל אחד מהשלושה מסר שעת אירוע שונה: העד נזאם מסר שהאירוע היה בשעה 17:10 (בש' 2-5, מוצג 5), העד מאהר מסר שהאירוע היה בסביבות השעה 19:00 (בש' 6, מוצג 7) והעד מהדי מסר שהאירוע היה בשעה 18:30 (בש' 33, מוצג 6). מעבר לכך, העלה המשיב טענה של אליבי, כי ביום האירוע, בסביבות השעה 16:00, הגיע המתלונן למקום עבודתו (של המשיב) וביקש מהמשיב שיפתור את הסכסוך. לאחר מכן, עזב המתלונן את המקום. בסביבות השעה 18:00, סיים המשיב את העבודה והלך לביתו. כתמך לכך, הפנה להודעתו במשטרה של חמאדה אבו סביח שעובד עמו בפנצ'ריה (במוצג 17), אשר אישר, כי המתלונן הגיע לפנצ'ריה ושוחח עם המשיב כחצי שעה ובשעה 18:00 עזב המשיב את הפנצ'ריה. בהמשך לכך, הלין ב"כ המשיב על כך, שהמשטרה לא ביצעה איכון לטלפון הסלולרי של המשיב ולא ביצעה שחזור.

לבסוף, בהתייחסו לטענת המשיבה, כי איתורו של המשיב ארך כחודש, טען ב"כ המשיב, כי רק ניסו להשיג את המשיב בטלפון ולא בוצעו פעולות של ממש לאיתורו (כגון הגעה לביתו). כן ביקש ליתן משקל לכך, שאין למשיב עבר פלילי והוסיף, כי הסולחה מצביעה על כך שהרוחות נרגעו ולא נשקפת מסוכנות. לנוכח כל האמור, ביקש לשחרר את המשיב לחלופת מעצר של מעצר בית מלא, ולחלופין, הציע לבקש תסקיר מעצר.

דין

7. כידוע, תנאי למעצרו של נאשם עד לסיום משפטו הוא קיומן של ראיות לכאורה נגדו להוכחת אשמתו (סעיף 21(ב) לחוק המעצרים). על הראיות לכאורה לבסס סיכוי סביר להוכחת אשמתו של נאשם בתום המשפט: **"אם על פי ראיות אלה עצמן, אין סיכוי סביר להוכחת האשמה בתום המשפט, אין מקום לעצור את הנאשם עד תום ההליכים ולשלול ממנו את חירותו"** (בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 14.5.96 (להלן - **בש"פ זאדה**), בפסקה 13). לאחר שעיינתי בחומר החקירה ושמעתי את טענות הצדדים, הגעתי למסקנה, כי ישנן ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המשיב במיוחס לו, בעוצמה הדרושה להליך המעצר עד תום ההליכים.

8. אמנם, כתב האישום מסתמך ברובו על גרסתו של המתלונן וכך גם ער אני לעובדה, ששלושת עדי הראיה לאירוע, לא זיהו את המשיב במסדרי הזיהוי שנערכו. ואולם, כידוע, בשלב זה של הליך הבקשה למעצר עד תום ההליכים, בית המשפט אינו נדרש לקבוע ממצאי מהימנות או משקל של ראיות, וכל שעליו לבחון הוא האם טיבה של הראיה **"הוא כזה שקיים סיכוי סביר לכך שאותה ראיה תהפוך בסוף ההליך הפלילי לראיה רגילה אשר על פיה היא לבדה או בהצטרפה לראיות פוטנציאליות אחרות, ניתן יהיה לקבוע כנדרש את אשמתו של הנאשם"** (בש"פ **זאדה**, בפסקה 12). על רקע דברים אלה, אני מוצא, כי אף שהראיה המרכזית נגד המשיב היא גרסתו של המתלונן, כך שעסקינן בעיקר בגרסה מול גרסה, עדיין, קיים סיכוי סביר, שעיבודן של כלל הראיות לכאורה ומכלול הנסיבות בתיק זה, במהלך המשפט, יוביל להרשעתו של המשיב במיוחס לו, בתום המשפט. בעניין זה, יש לשים לב, כי למרות ששלושת עדי הראיה לא זיהו את המשיב במסדרי הזיהוי, הם מסרו בהודעותיהם פרטים הקושרים את המשיב לאירוע. כך, ישנם דבריו של נזאם, כי זמן קצר לפני האירוע, הוא שמע את המתלונן משוחח בטלפון עם המשיב והמשיב אמר למתלונן, שהוא מגיע למאפייה. דברים אלה, משתלבים עם גרסתו של המתלונן ועם הקלטת אותה שיחה, וסותרים

לכאורה את גרסתו של המשיב, כי בשעה 18:00 בערב סיים את העבודה **"והלך הביתה"** (בע' 3 ש' 8 לפרוטוקול). גם ההסבר שסיפק כאשר נשאל לגבי אותה שיחה, אשר נתקבלה מהפלאפון שלו, נראה, על פניו, לא משכנע: **"אולי ההקלטה מזויפת, זה לא אני"** (בהודעתו מיום 15.6.15, ש' 49, במוצג 9). כן ישנם דבריו של מאהר, כי הדוקר הגיע למקום במשאית לבנה מסוג איסוזו וכי הוא שמע את הדוקר אומר למתלונן **"אוחתי יא מניאק"**, העולים בקנה אחד עם דבריו של המשיב, כי הוא נוהג במשאית איסוזו, כמו גם עם דבריו של העובד עמו בפנצ'ריה (חמאדה אבו סביח), כי המשיב יצא מהעבודה עם משאית האיסוזו.

9. ב"כ המשיב טען, כי העובדה, שכל אחד משלושת עדי הראייה ציין שעה אחרת בה התרחש האירוע (17:00, 18:30 ו-19:00), כמו גם העובדה, שכל השלושה לא זיהו את המשיב במסדרי הזיהוי, מצביעה על עוצמתן הנמוכה של הראיות לכאורה. ברם, ספק בעיני האם יש בקשיים אלה כדי לכרסם בעוצמת הראיות לכאורה באופן שאינו מבסס עילה למעצרו של המשיב. שכן, החשוב הוא בכך, שהשלושה ציינו שהאירוע היה בשעות אחר הצהריים המאוחרות, כמו גם בפרטים שמסרו, הקושרים את המשיב לאירוע (כפי שפורטו לעיל). כל אלה, בשילוב עם גרסתו של המשיב והקלטת השיחה שהתקיימה בינו לבין המשיב, מקימים פוטנציאל ראייתי להרשעתו של המשיב בעוצמה הנדרשת לצורך שלב זה של הליך המעצר. יצוין, כי המקום לדון בקשיים בגרסתם של עדי הראייה, הוא במהלך המשפט עצמו ולא במסגרת הליך זה, ואוסיף בעניין זה, כי אין לשלול את האפשרות, שאי זיהוי של המשיב נבע מכך שהוא גידל זקן לאחר האירוע (לדברי המתלונן, בזמן האירוע היה המשיב עם **"זקן חפיף"** (במוצג מב/4, ש' 108) ואילו בתמונות במסדרי הזיהוי, יש למשיב זקן עבה יחסית).

10. לפיכך, אני קובע, כי הראיות שהוצגו בפני עולות כדי ראיות לכאורה, ולנוכח מהות העבירות המיוחסות למשיב, קמה נגדו עילת מעצר לפי סעיף 21(ב) לחוק המעצרים.

11. אשר לשאלת חלופת המעצר, עצם המעשה המיוחס למשיב - דקירתו את המתלונן באמצעות סכין שגודלה כ-30 ס"מ באזור מפשעתו ורגלו השמאלית, באופן שגרם לפציעות שחייבו ניתוח ואשפוז בבית חולים - מעיד על מסוכנות גבוהה, אשר הנטל להפריכה כבד הוא. חרף זאת, קבעו בתי המשפט, כי אף במקרים של עבירות חמורות, שככלל אין בהם מנוס ממעצר עד לתום ההליכים, יש לבחון כל מקרה על פי נסיבותיו ו**"אין לך כלל שאין לו יוצאים מהכלל"** (בש"פ 3534/04 אג'אבריה נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 20.4.04, בפסקה 5). שכן, **"שלב המעצר נועד לשם נטרול מסוכנותם של נאשמים טרם הרשעתם והוא אינו מהווה תקופת מאסר 'על חשבון העונש'. על בית המשפט לשקול אפשרות חלופת מעצר לשם מתן ביטוי לעריכת האיזון בין הגנת הציבור מפני מסוכנותו של נאשם ובין פגיעה בחירותו של מי שטרם הורשע"** (בש"פ 2869/08 מאחמיד נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 20.4.04, בפסקה 29). ניתן לראות, כי כך גם נקבע בהקשר הספציפי של דקירה באמצעות סכין: **"אכן, המדובר בעבירה מכוונת מן הסוג שבתי המשפט נאבקים בו, וכך ראוי. ואולם, הדיון הנוכחי בהליך המעצר - הוא בשאלה האין מקום, על פי צו המחוקק, לבדוק אפשרות לחלופה שהיא פחותה ממעצר מאחורי סורג ובריח"** (דברי כבוד השופט א' רובינשטיין בבש"פ 11141/07 ממנ נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 6.1.08, בפסקה ז').

12. בנסיבות המקרה שלפנינו, בהן אין למשיב עבר פלילי; מדובר בסכסוך ספציפי בין אנשים מסוימים ולא בתקיפת אדם אקראי; והסכסוך הסתיים ב"סולחה" בין המשפחות כך שעולה הרושם ש"הרוחות נרגעו" - רואה אני לנכון, למרות

העבירות החמורות המיוחסות למשיב, להורות לשירות המבחן להגיש תסקיר מעצר בעניינו של המשיב, לצורך שקילת אפשרות שחרורו לחלופת מעצר. התסקיר יוגש עד ליום 23.6.15.

13. נקבע לדיון בשאלת חלופת המעצר, ליום 26.7.15 שעה 12:30.

המזכירות תמציא החלטה זו לשירות המבחן למבוגרים, וכן תזמין את המשיב ממקום מעצרו לדיון שנקבע, באמצעות שב"ס.

ניתנה היום, י"ח תמוז תשע"ה, 05 יולי 2015, במעמד הצדדים.